

Regulile Clubului

Așadar, Traian Băsescu s-a întors la Cotroceni. Logic și, deci, previzibil. De vreme ce condiția “50+1” fusese pusă pe tapet din momentul unu, lucrurile se defîniseră clar pentru orice om cu mintea limpede și scaun la cap. Cum însă USL era pe val, cu marile speranțe aferente și procedurile deja demarate, devenea greu de presupus că va opri motoarele. Așa că a continuat asaltul, omițând totuși esențialul, și anume punerea în gardă a partenerilor externi, ca să nu spun chiar consultarea acestora, înainte de declanșarea manevrelor de suspendare a șefului statului. Or, această imensă eroare – pe care le-a semnalat-o și Ion Iliescu! - avea să le fie fatală, cu atât mai mult cu cât venea și după substituirea lui Traian Băsescu la reuniunea Consiliului European, unde primirea lui Victor Ponta a fost, indiscutabil, rece. Altfel spus, jocul era practic pierdut și în țară, și afară chiar înainte de chemarea alegătorilor la urne. Care au venit, într-adevăr, în număr neașteptat de mare la mijloc de vară, presați și de criză, de austeritate și de iluzia că demiterea lui Traian Băsescu ar putea atrage miracolul ca peste România să curgă brusc lapte și miere. Ei, aș! Suntem parte efectivă, concretă, a UE, care uniune se confruntă cu cele mai dure situații economice de la înființare, căutând soluții de salvare a monedei euro și a Greciei, Spaniei, Portugaliei și nu numai. Or, atâta timp cât toate membrele UE - inclusiv Germania, Anglia și Franța - sunt obligate la un regim drastic de austeritate, e de la sine înțeles că nici la noi nu putea fi altfel. Cum nici nu e! Trebuie să înțelegem, deci, măcar acum, că intrând în acest club, pentru că ne-am dorit, firește, să facem parte din el, e musai să îi respectăm și regulile. Cu strictețe! Lucru valabil și pentru condiția noastră de membri ai NATO, de parteneri strategici ai Statelor Unite și de țară de graniță a UE, ceea ce ar trebui să excludă definitiv orice întrebare retorică sau insinuare privind „amestecul în treburile noastre interne”. Treburile noastre nu mai sunt de mult doar ale noastre, ci și ale Europei și ale Alianței Nord-Atlantice, iar Traian Băsescu, fie și contestat sever de aceste 7,4 milioane de voturi, a fost și continuă să fie un garant devotat al obligațiilor asumate de România, deci de noi toți, față de acești parteneri. De aceea s-a și bucurat de sprijinul decisiv al UE și NATO, al Berlinului, Londrei și Washingtonului. În același timp însă, campania sa a fost puternic susținută și de PPE, familia politică europeană în care el și-a dus partidul, în timp ce, de partea cealaltă, familia socialiștilor europeni a fost mult mai timidă, ca să nu mai vorbim și de ALDE, care mai degrabă a ignorat liberalii de la București! Or, sub aceste auspicii intrăm practic în campania electorală pentru parlamentare, în care marea bătălie se va da, practic, între PD-L (plus sateliții) și PNL, pentru legitimarea dreptei românești, în timp ce pe stânga PSD-ul nu mai are rival. Iar până se va încinge lupta electorală, vom fi obligați la coabitare. După cum se întâmplă și în Germania, sau cum ne sugera de-a dreptul domnul Gordon, să urmăm și noi exemplul politicienilor din America. Și îl urmăm, pentru că, așa cum vă spuneam, regulile clubului trebuie respectate, nu?

Horia Alexandrescu